

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2521/2015
07.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица, Слађане Накић-Момировић, Љубице Милутиновић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Б.А. из С., чији је пуномоћник З.В., адвокат из С., против туженог S.-P., ДОО из С., чији је пуномоћник Е.Ј., адвокат из Б., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1006/2015 од 15.06.2015. године, на седници одржаној 07.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној ревизији, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1006/2015 од 15.06.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1006/2015 од 15.06.2015. године.

Образложење

Основни суд у Зрењанину, пресудом П1 266/14 од 10.03.2015. године, обавезао је туженог да плати тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.11.2011. године до 31.12.2013. године, одређене новчане износе, заједно са законском затезном каматом, као и трошкове поступка у износу од 70.971,00 динара, са законском затезном каматом од 10.03.2015. године па до исплате (све ближе одређено у ставу првом изреке пресуде). Одбио је као неоснован захтев тужиоца за исплату трошкова за долазак и одлазак са рада преко досуђених па до тражених износа, заједно са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу другом изреке пресуде).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 1006/2015 од 15.06.2015. године, одбио је жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Зрењанину П1 266/14 од 10.03.2015. године, у усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка (став први изреке). Одбио је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. У ревизији је указао на пресуду Апелационог суда у Београду Гж1 6988/10 од 01.12.2010. године и Врховног суда Србије У 6901/2007 од 02.07.2008. године.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Наиме, у конкретном случају по оцени овога суда нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, па је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 24.02.2014. године. У тужби је назначена вредност предмета спора од 386.000,00 динара. Предмет тужбеног захтева је исплата на име неисплаћених зарада у укупном износу од 126.000,00 динара, и на име неисплаћене накнаде трошкова превоза за одлазак на рад и са рада на релацији С.-З.-С., у укупном износу од 260.000,00 динара. Тужилац је поднеском од 23.10.2014. године, смањио тужбени захтев на име неисплаћених трошкова превоза, накнаде за долазак на рад и одлазак са рада на укупан износ од 232.569,00 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у износу од 232.568,99 динара, као главног захтева, не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (рачунајући да је 24.02.2014. године 1 евро износио 115,9185 динара и вредност предмета спора побијаног дела изражена у еврима износила 2006,3146 евра), то ревизија туженог није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**